

vandre fra Vanløse til Brøndshøj Skole, og man finder, at saadan kan det godt være. Men er det saa umuligt, at de voksne den sjældne Gang, de gaa i Kirke — jeg tror ikke, det er ret tidt derude — kunde gaa over til Brøndshøj, eller hvis de ville foretrække det, over til Rødovre, idet nemlig nogle Beboere have nærmest til Rødovre og andre til Brøndshøj, og der er vist meget, meget faa af dem, der have en Kirkevej af over $\frac{1}{4}$ Mil.

Jeg vil derefter gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Minister om Afgangseksaminen ved vore Forskoleseminarier. Jeg har sagt, at det er en hel bagvendt Verden. Man kræver en Optagelsesprøve, naar de komme ind paa Seminariet; saa gaa de som Elever i $1\frac{1}{2}$ Aar, men om de tilegne sig nogen Kundskab at gaa derfra med, det maa ikke undersøges, der maa bare prøves i praktisk Færdighed, men derudover ikke. Nu sagde den ærede Ordfører, at praktisk Færdighed er det vigtigste. Nej, det kan ikke nytte, at man har Evne til Undervisning, naar man ingen Kundskaber har. Det er dog et Spørgsmaal, om ikke Kundskaber ere lige saa vigtige som det at kunne tale med Børn. Jeg tror rigtignok, vi skulle betænke os meget paa at sende Lærere og Lærerinder ud til vore Skoler, uden at de virkelig komme til at aflægge en Kundskabsprøve, man har ikke en Gang Garanti for, om de Mennesker kunne skrive deres Modersmaal korrekt, og jeg synes, at de bør aflægge en Prøve i de Fag, de skulle undervise i, det er da saare naturligt, og navnlig er det naturligt nu, efter at disse Forskolelærerinder komme til at undervise ældre Børn helt op til 12 Aars Alderen. Ministeren sagde, at han havde en Kommission i denne Sag, og han skød sig nu bag denne Kommission. Det er jo nemt for en Minister altid at kunne dække sin Ryg bag en Kommission, det havde været bedre, om Ministeren havde været i Stand til selv at dømme om denne Sag.

Jeg skal saa gøre nogle Bemærkninger vedrørende den Sag, som nu har været ivrigt omtalt en Times Tid her i Tinget, vort Forslag om et Dyrtidstillæg til Folkeskolens Lærere. Maa jeg først sige, at naar der staar „Lærer“, er det almindeligt Lovsprog, og det kan paavises mange Steder, at man ogsaa herved forstaar Lærerinder, og det har ogsaa været Forslagsstillernes Mening, at det selvfølgelig omfattede baade Lærere og Lærerinder. Det er en Fortolkning, naar Ministeren nu vil

gøre det til, at Lærerinderne ikke komme med, det passer ikke ifølge Lovsproget.

Det forekommer mig ogsaa, at det er en meget tarvelig Dækning, som de Herrer Modstandere af denne Sag nu søge ved at skyde sig ind under formelle Grunde og under, hvad der er sket i Finansudvalget. Jeg vil sige, dette Ændringsforslag her er kommet frem paa samme Maade som en hel Række andre, der behandles til 3die Behandling. Det findes opført her paa denne Liste, jeg holder her, Samraadet staar opført under Nr. 14 og hedder: Dyrtidstillæg til Folkeskolens Lærere og Lærerinder. Vi have forhandlet med Ministeren om den Sag, vi have hørt hans Mening om den, han vil ikke være med til dette Dyrtidstillæg, men vil ordne den Sag ved en Lov, som han vil forelægge til næste Aar. Vi have derefter i Finansudvalget, jeg tror i en hel Time, bagefter diskuteret Spørgsmaalet, og der kom jo mange Tanker frem til Overvejelse, som jeg ikke her nærmere skal komme ind paa. Det er jo altid saaledes med en Sag som denne, at den Form, hvorunder den bringes frem, og den Maade, hvorpaa Ændringsforslaget formes, kan der være meget forskellige Meninger om. Jeg foreslog en anden Form end denne, men da dette Forslag saa blev stillet fra anden Side, og da jeg saa, det var det eneste, som en Del kunde enes om, har jeg tiltraadt dette Forslag.

Men det er jo gerne saaledes, at naar de Herrer ikke have anden Udvej, angribe de det rent formelle, den ydre Form, saa passer den dem ikke. Jeg maa sige, at naar man er Modstander af en Sag, er det ligegyldigt, hvilken Form man iklæder denne Modstand, en Form kan man altid gribe, man kan altid f. Eks. nedsætte den Frakke, en Mand har paa, den kan man altid ræsonnere over, selv om man ikke kan gøre nogen Indvending mod selve Manden. Saaledes ogsaa her.

Den reelle Side af Sagen er den, at vore Lærere i høj Grad trænge til Støtte og Hjælp i Øjeblikket, det kunne de Herrer ikke komme bort fra, det maa de indrømme. Naar man ser, hvilken Omsorg man i gamle Dage viste Folkeskolens Lærere, og f. Eks. ser, hvilken Interesse man i den gamle Skolelov af 1814 havde for Lærerne, viser det sig, at den Interesse, som nu vises Lærerne hos Lovgivningen, langt fra er saa levende, som den den Gang var. Det er sikkert, at de Lærere, som bleve lønnede efter Skoleloven 1814, vare langt bedre stillede end Nutidens